

Στρώσ'τι μου φύλλα κι κλαδιά κι βάλ' τι μι νά κάτσουν
κι φέρ'τι μου τὸν ταμπούρα νά τὸν γλυκουλαλήσουν
Αἴν. || Ποίημ.

Καὶ μιὰ ἄρμονία γλυκολαλεῖ,
κιθάρα, φλάουτο καὶ βιολί

Αἴμ. Δάφν. εἰς Ἄνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 71.

γλυκολαμπυρίζω Δ. Σολωμ., 215.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. λ α μ π υ ρ ῖ ζ ω.
Γλυκέως, εὐχαρίστως λαμπυρίζω.

γλυκολάμπω Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 385 Γ. Ξε-
νοπ., Μαργαρ. Στέφ., 169 Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 118 καὶ 284.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. λ ἄ μ π ω.

Ἐκπέμπω λάμπην εὐχάριστον, γλυκεῖαν ἔνθ' ἄν.: Δὲν
ἔβλεπε ἔς τὴ στρώση τῆς ζωῆς του παρὰ φῶς· τὰ μαῦ-
ρα τὰ σκοτεινισμένα ἀρχίνααν τώρα νά γλυκολάμπουνε
κι αὐτὰ Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. Ἐπὶ τοῦ μελανοῦ οὐρανοῦ
γλυκολάμπουν οἱ ἀστερισμοὶ Γ. Ξενόπ., ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Καθὼς μέσ' τοῦ Παράδεισου τὴν ἀνθόπλεκτη σκηνὴ
γλυκολάμπει τῶν ἀγγέλων μαγεμέν' ἢ καλλονὴ
Φ. Πανᾶς, ἔνθ' ἄν., 284.

Καὶ ἰδῆς τοῦ κάμπου τὴν ἐλιά δροσόβολη ν' ἀνθίζη
καὶ τοῦ γιγαλοῦ τ' ἀφρόστηθα νά γλυκολάμπουν πέρα
Φ. Πανᾶς, ἔνθ' ἄν., 118.

γλυκολάχανο τό, Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ.
(Ἀργυροῦδ. Αὐχίον. Κάσ. Καρουσ. Κασσιόπ. Συναροῦδ. Σπαρ-
τερ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὄθων. Παξ. γλυκουλάχανου Μακεδ.
(Σταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. λ ἄ χ α ν ο.

Τὸ φυτὸν Τορδύλιον τὸ φαρμακευτικὸν (*Tordylium offi-*
cinale) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιανθῶν (*Umbelliferae*) ἔνθ' ἄν.
Συνών. γ λ υ κ ἄ δ ι 3, γ λ υ κ ο ὄ σ α 3, κ α υ κ α λ ῖ -
δ α, μ ο σ κ ο λ ἄ χ α ν ο, μ ο σ κ ο π α π π α δ ι ἄ.

γλυκολεμονιά ἢ, Κεφαλλ. Κύπρ. Ρόδ. Χίος—Θ. Παύλ.,
Πορτοκαλλ., 4 Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 316 καὶ 343 Ν.
Λύχν, Ὀδηγ. καλλιεργ., 46 — Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 472
Πρω. Δημητρ. γλυκολεμονιά Κρήτ. (Βιάν.) Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.)—Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημῶδ. ὄνομ. φυτ., 15 — Λεξ.
Πρω. Δημητρ. γλυκολεμονιά Κάμπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ο λ ἔ μ ο ν ο.

Ποικιλία τοῦ δένδρου Κίτριον ἢ λεμονέα (*Citrium limo-*
nium) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑσπεριδοειδῶν (*Hesperidae*) με ξι-
νόγλυκους καρπούς ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Εἶδα ἄχεις, γλυκολεμονιά, κ' ἐπέσανέ σου τ' ἄνθη,
βὰ νά ἴσπασεν ἢ γάστρα σου γῆ τὸ νερό σ' ἐχάθη;
Κρήτ.

Ἄκομα δὲν ἔκαμα ἀρχὴν νά σκίσω τὴν καρδιά μου,
νά τραουδῶ καὶ νά παινῶ τὴν-γλυκολεμονιά μου
Ρόδ.

γλυκολεμονίτσα ἢ, Κρήτ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ο λ ε μ ο ν ι ἄ.

Γ λ υ κ ο λ ε μ ο ν ι ἄ εἰς θωπευτ. ἔνοιαν: Ἄσμ.

Νύφη, εἶδα ἄχεις καὶ γρινιάζεις, | ποῦ ἄχεις ἄδρα καὶ ται-
ριάζεις;

ποῦ ἄχεις ἄδρα παλληκάρη | κ' εἶχες μοῖρα νά σὲ πάρη;
ἔχει κορμωστάσι βίτσα | σὰν τὴ γλυκολεμονίτσα.

γλυκολέμονον τό, γλυκολέμονο Ἄνδρ. Θράκ. (Μάδουτ.)
Κάλυμν. Κάμπ. Κάσ. Κρήτ. (Πεδιάδ. κ.ά.) Νάξ. (Μέλαν.
Ρόδ. Σῦρ. Χίος—Κορ., Ἄτ., 1,238 καὶ 5,42—Λεξ. Περίδ.
Αἴν. Πρω. Δημητρ. γλυκολέμονον Κύπρ.—Κορ., Ἄτ., 1,238
καὶ 4,42—Λεξ. Μπριγκ. Περίδ. Βυζ. γλυκολέμονο Πελοπν.
(Γαργαλ. κ.ά.)—Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,184 — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. λ ε μ ὸ ν ι, παρὰ
τὸ ὄπ. καὶ λ ε ι μ ὸ ν ι.

1) Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο λ ε μ ο ν ι ἄ ς, τὸ ὄπ. βλ., ἔνθ'
ἄν. 2) Μεταφ., ἐπὶ προσφιλοῦς προσώπου Κάμπ. Κάσ.
Κρήτ. κ.ά.: Ἄσμ.

Ἄχι, τὸ πορτοκάλλι μου, τὸ γλυκολέμονό μου
σὲ μακρινὰ νερά ἔπεσε καὶ ἔτὸ βρῖσκω πρὸ μου
Κάσ.

Ἄχι, τὸ πορτοκάλλι μου, τὸ γλυκολέμονό μου
εἰς σὲ βαθιὰ νερά ἔπεσε καὶ δὲν τὸ βγάνω βλιό μου
Κρήτ.

Ποῦ πῆε κ' ἐν ἐφάνηκε ποῦ τὶς ἀτοὺς ἀτός μου,
κι ἀποῦ τὰ γλυκολέμονα τὸ γλυκολέμονό μου;
(ἀτός = ἀετός) Κάμπ.

Ἦ γλυκοπορτοκάλλ-λ^d ι μ-μου, καὶ γλυκολέμονόμ-μου,
ποῦ σ' ἀγαπῶ καλ-λύτ-τερα ἀπὸ τὸν ἑαυτόμ-μου
Ρόδ.

Κοιμήσου, γλυκολέμονο, κοιμήσου, ἀγγελούδι,
ποῦ ἴσαι τ' ἀγγέλου γέννημα καὶ τοῦ Θεοῦ τραγοῦδι
(βαυκάλλ.) Κρήτ. (Πεδιάδ.) 2) Εἶδος πορτοκαλλίου με γλυ-
κεῖαν τὴν γεῦσιν Κάμπ.

γλυκολιγώνω ἑνιαχ. Μετοχ. γλυκολιγωμένα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. λ ι γ ὶ ὠ ν ω.

Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ μετὰ ἡδύτητος λιγωμένοι: Ἄσμ.
Νὰ φίληγα τὰ μάτια σου τὰ γλυκολιγωμένα,
ποῦ κάνουν τὰ πικρὰ γλυκὰ καὶ τ' ἄγρια μερωμένα!

γλυκόλογο τό, σύνθη. γλυκόλογον Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν. κ.ά.) γλυκόλογος ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ πληθ. γ λ υ κ ὸ λ ο γ α, τὸ ὄπ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ -
κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. λ ὸ γ ι α, πληθ. τοῦ λ ὸ γ ο ς.

Συνήθως κατὰ πληθ., εὐχάριστοι, τερπνοί, κολακευτικοί,
οἰονεῖ γλυκεῖς λόγοι σύνθη.: Τὸν ἔπιασε μετὰ τὰ γλυκόλογα
καὶ τὸν κατάφερε σύνθη. Μοῦ ἔπε ἕνα-δυὸ γλυκόλογα καὶ μετὰ
καθησύχασε Σῦρ. Γρίνιες καὶ βρισιές δὲν εἶχε πάντα ἢ Ζα-
φειρούλα. Εἶχε καὶ γλυκόλογα καὶ χάδια. Γ. Ξενόπ., Τὸ Ζα-
κυνθ. μαντήλ., 78. Ὅλες τὸν περιτριγυρίζουν μετὰ γλυκόλογα,
μετὰ μάτια λιγωμένα, μετὰ νάζια ἐρωτικά Κ. Σκόκ., Σκίτσα, 83.
2) Λόγος ἐρωτικὸς πολλαχ.: Ξεμύγαλσε τὴν κοπέλα μετὰ
γλυκόλογα κοιν. || Ποίημ.

Σὲ μιᾶς πεντάμορφης τὰ στήθη ἐπάνω,
μετὰ δυὸ γλυκόλογα, μετὰ γέλιο πλάνο

Κ. Παλαμ., Ἐγν. Ἄθην., 86. 3) Λόγος παρηγορητικὸς, πα-
ραμυθητικὸς πολλαχ.: Ὁ κάθε φτωχὸς εὕρισκε χέρι ἀγα-
πημένο τὴ Νακομήτρανα νά τὸν πορέψη μετὰ κάθε βοήθεια καὶ
μετὰ γλυκόλογο Κ. Πασαγιάνν., Μοσκ., 67 || Παροιμ. φρ.

Ἄν θές, ἀφέντη, βόηθα μετὰ ἄσ' τα τὰ γλυκόλογα
(ἐπὶ τῶν αἰτουμένων οὐσιαστικῆν καὶ ὄχι διὰ λόγων ὑπο-
στήριξιν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Ποίημ.

